

C-312/19**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data primirii:**

16 aprilie 2019

Instanța de trimitere:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Lituania)

Data deciziei de trimitere:

10 aprilie 2019

Reclamant:

XT

Pârât:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Inspectoratul fiscal de stat din cadrul Ministerului de Finanțe al Republicii Lituania)

Obiectul procedurii principale

Litigiu fiscal privind decizia Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (Inspectoratul fiscal de stat din Vilnius; denumit în continuare „IFS Vilnius”) din 3 noiembrie 2015 de aprobare a raportului de control prin care, printre altele, s-a impus reclamantului să plătească taxa pe valoarea adăugată calculată (denumită în continuare „TVA”) de 39 586,71 EUR, dobânzi de întârziere pentru TVA de 11 695 EUR, precum și o amendă pentru TVA de 3 959 de euro.

Obiectul și temeiul juridic al cererii

Cerere în temeiul articolului 267 al treilea paragraf TFUE de interpretare a dispozițiilor Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „Directiva TVA”) în măsura în care acestea reglementează stabilirea „caracterului

independent” al activității unui participant la o activitate comună și repartizarea obligațiilor fiscale între participanții la activitatea comună respectivă.

Întrebările preliminare

1. Articolul 9 alineatul (1) și articolul 193 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, în împrejurări cum sunt cele din speță, nu se poate considera că o persoană fizică precum reclamantul a realizat „în mod independent” activitatea (economică) în cauză și că este necesar să plătească integral taxa pe valoarea adăugată aferentă livrărilor în litigiu sau, altfel spus, în sensul articolului 9 alineatul (1) și al articolului 193 din Directiva 2006/112/CE, trebuie să se considere că persoana impozabilă căreia îi revin obligațiile în discuție este activitatea comună/parteneriatul (participanții la activitatea comună în mod colectiv; în situația de față, reclamantul și partenerul său de afaceri împreună) – care potrivit dreptului național nu constituie o persoană impozabilă și nu are personalitate juridică – iar nu doar o persoană fizică precum reclamantul?
2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 193 din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări cum sunt cele din speță, TVA-ul se plătește individual de fiecare dintre participanții la activitatea comună/parteneriat (în situația de față, de reclamant și de partenerul său de afaceri) – în condițiile în care activitatea comună/parteneriatul nu constituie, în conformitate cu dreptul național, o persoană impozabilă și nu are personalitate juridică – pentru partea din fiecare plată cu titlu de contraprestație care este primită de aceștia (sau care urmează să fie primită ori care le este datorată) în cazul livrărilor taxabile de bunuri imobile? Articolul 287 din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări de tipul celor din prezenta cauză, cifra de afaceri anuală menționată în această dispoziție se stabilește ținând seama de venitul total rezultat din activitatea comună (obținut în mod colectiv de participanții la activitatea comună respectivă)?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Articolul 9 alineatul (1), articolul 193 și articolul 287 din Directiva TVA.

Dispozițiile naționale invocate

Următoarele dispoziții din Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (Legea Republicii Lituania privind taxa pe valoarea adăugată, denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”) care urmează sunt aplicabile faptelor din acțiunea principală.

- Articolul 2 alineatul (2): „«Persoană impozabilă» înseamnă o persoană impozabilă din Republica Lituania sau dintr-un stat străin”;
- Articolul 2 alineatul (15): „«Persoană impozabilă din Republica Lituania» înseamnă o persoană fizică sau juridică din Republica Lituania care desfășoară activități economice de orice tip, precum și un organism de plasament colectiv stabilit în Republica Lituania, care nu are statutul de persoană juridică și funcționează ca un fond de investiții”;
- Articolul 71 alineatul (1): „Obligația de a se înregistra în scopuri de TVA, de a calcula și de a plăti TVA către bugetul de stat revine persoanelor impozabile care furnizează bunuri și servicii pe teritoriul țării [...]. Persoanele obligate să se înregistreze în scopuri de TVA trebuie să depună o cerere de înregistrare în scopuri de TVA”.
- Articolul 71 alineatul (2): „Fără a aduce atingere alineatului (1) al [articolului 71 din Legea privind TVA], o persoană impozabilă din Republica Lituania nu este obligată să depună o cerere de înregistrare în scopuri de TVA, să calculeze și să plătească TVA către bugetul de stat, în modalitatea prevăzută [...], atunci când valoarea anuală totală a contraprestației din ultimele 12 luni pentru bunurile livrate și/sau serviciile prestate pe teritoriul țării în timpul desfășurării de activități economice nu a depășit 155 000 LTL. TVA-ul se va calcula începând din luna în care această limită a fost depășită. Nu se calculează TVA pentru bunurile livrate și serviciile prestate în cazul cărora contraprestația nu a depășit suma specificată de 155 000 LTL [...]”.
- Articolul 71 alineatul (4): „Neîndeplinirea obligației de depunere a cererii de înregistrare în scopuri de TVA [...] nu scutește persoanele impozabile de obligația de a calcula TVA-ul pentru bunurile și/sau serviciile furnizate de acestea și de plata acestuia către bugetul de stat [...]”.
- Articolul 79 alineatul (1): „Persoanele impozabile [...] confirmă furnizarea de bunuri sau servicii care a avut loc prin intermediul unei facturi cu TVA [...]”;
- Articolul 79 alineatul (5): „În modalitatea și în situațiile stabilite de Guvernul Republicii Lituania sau de o instituție autorizată de acesta, pentru bunurile sau serviciile furnizate în comun de mai mulți plătitori de TVA se poate întocmi o singură factură”.

Dispozițiile Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Codul Civil al Republicii Lituania) sunt aplicabile faptelor din procedura principală:

- Articolul 6.969 alineatul (1): „Printr-un contract privind activitatea comună (parteneriat) două sau mai multe persoane (parteneri), care contribuie cu bunuri, activități sau cunoștințe, se angajează să acționeze împreună pentru

- atingerea unui anumit scop sau realizarea anumitor activități care nu contravin legii”;
- Articolul 6.971 alineatul (1): „Bunurile aduse ca aport de parteneri, care au fost anterior în proprietatea lor, precum și producția obținută în cursul activităților comune și veniturile și bunurile generate de acestea, se află în proprietatea comună pe cote-părți a tuturor partenerilor, cu excepția cazului în care legea sau contractul privind activitatea comună prevede altfel”;
  - Articolul 6.972 alineatele (1) și (2): Atunci când gestionează operațiunile comune, fiecare dintre parteneri are dreptul să acționeze în numele tuturor partenerilor, cu excepția situației în care contractul privind activitatea comună stipulează că operațiunile comune sunt gestionate de unul dintre parteneri sau de toți partenerii împreună. În ceea ce privește relațiile cu terții, dreptul unui partener de a încheia tranzacțiile în numele tuturor partenerilor este confirmat de o procură acordată de ceilalți parteneri sau de contractul privind activitatea comună;
  - Articolul 6.974 alineatul (1): „Repartizarea cheltuielilor și a pierderilor comune legate de activitatea comună se stabilește prin contractul privind activitatea comună. Dacă nu există un asemenea contract, fiecare partener este responsabil pentru cheltuielile și pierderile comune în mod proporțional cu cota care îi revine”;
  - Articolul 6.975 alineatul (3): „În cazul în care contractul privind activitatea comună are legătură cu activitatea comercială a partenerilor, toți partenerii sunt responsabili în solidar pentru obligațiile comune, independent de izvorul acestor obligații”.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 S-a stabilit în speță că, la 19 februarie 2010, reclamantul și o altă persoană fizică (denumită în continuare „partenerul de afaceri”) au încheiat un contract privind o activitate comună în vederea construirii unui imobil cu destinație de locuință în interiorul sau în apropierea orașului Vilnius.
- 2 La 25 aprilie 2010, reclamantul împreună cu partenerul său de afaceri au decis să achiziționeze o parcelă de teren agricol de 0,5 ha în districtul Vilnius. La 27 aprilie 2010, reclamantul și proprietarii acestei parcele de teren au semnat un contract de vânzare pentru parcela de teren în cauză. Partenerul de afaceri a contribuit cu 70%, iar reclamantul cu 30% din valoarea tranzacției. Ei au luat decizia de a înregistra dreptul de proprietate asupra parcelei de teren pe numele reclamantului.
- 3 La 5 mai 2010, reclamantul și partenerul său de afaceri au decis să construiască un complex de cinci clădiri, stabilind că reclamantul va fi obligat să se ocupe de toate documentele necesare pentru construirea sa și că societatea cu răspundere limitată

Konsela (denumită în continuare „Konsela UAB”), al cărei administrator era reclamantul, va gestiona lucrările de construcție.

- 4 La 2 noiembrie 2010, reclamantul a primit o autorizație de construire emisă pe numele său de autoritatea municipală a districtului Vilnius prin care s-a acordat permisiunea pentru construirea a cinci clădiri pe parcela de teren de 0,5 ha. La 22 aprilie 2010 a fost încheiat contractul privind lucrările de construcții, semnat de reclamant, în calitate de client și de reprezentantul societății Konsela UAB. Contractantul a emis o factură cu TVA pentru construirea primelor patru clădiri la 15 februarie 2011 și pentru construirea celei de a cincea clădiri la 11 februarie 2013.
- 5 Prin decizia din 2 decembrie 2010, reclamantul și partenerul său de afaceri au decis să vândă prima clădire cu o parte din parcela de teren și să folosească suma primită pentru construire, împreună cu contractantul. Acest bun imobil a fost vândut prin intermediul contractului de vânzare-cumpărare din 14 decembrie 2010 încheiat între reclamant și cumpărători (persoane fizice), care a prevăzut vânzarea clădirii și a unei părți din parcela de teren și a stabilit reguli detaliate pentru utilizarea parcelei de teren în cauză.
- 6 La 10 ianuarie 2011, reclamantul și partenerul său de afaceri au încheiat un acord privind încetarea contractului lor privind activitatea comună din 19 februarie 2010 și împărțirea bunurilor și a datoriilor. Prin contractul respectiv s-a decis încetarea contractului privind activitatea comună și acordarea dreptului asupra activelor produse (a patra și a cincea clădire) partenerului de afaceri, iar reclamantul s-a angajat să ramburseze acestuia din urmă până în anul 2017 diferența dintre contribuțiile sale și cota din bunurile comune primite, în valoare de 300 000 LTL (86 886 EUR). Primele trei clădiri au revenit reclamantului în temeiul acordului menționat.
- 7 A doua și a treia clădire împreună cu părțile din parcela de teren aferente au fost vândute prin contractele de vânzare-cumpărare încheiate între reclamant și alte persoane fizice la 30 mai 2011 și, respectiv, la 13 noiembrie 2012.
- 8 La 1 februarie 2013, reclamantul și partenerul său de afaceri au întocmit un act de transfer al proprietății (act de dispoziție) care stipulează că, având în vedere contractul din 10 ianuarie 2011, reclamantul a transferat partenerului său de afaceri a patra și a cincea clădire împreună cu părțile din parcela de teren aferente acestora.
- 9 Prin decizia din 6 februarie 2013 luată în temeiul contractului privind activitatea comună din 19 februarie 2010, reclamantul și partenerul său de afaceri au stabilit că reclamantul va vinde a cincea clădire și partea din parcela de teren aferentă acesteia, înregistrate pe numele său și va transfera imediat suma primită partenerului său de afaceri. Prin contractul de vânzare-cumpărare din 13 februarie 2013 bunurile imobile respective au fost vândute unei persoane juridice cu sediul în Lituania.

- 10 Reclamantul și partenerul său de afaceri nu au considerat aceste vânzări imobiliare realizate la 14 decembrie 2010, la 30 mai 2011, la 13 noiembrie 2012 și la 13 februarie 2013 (denumite în continuare împreună, „livrările în litigiu”) ca fiind o activitate (economică) supusă TVA-ului, acesta fiind motivul pentru care nu au calculat și nu au precizat TVA-ul care trebuia plătit de cumpărători (nu au emis facturi cu TVA), nu au declarat și nu au plătit TVA-ul și nu au utilizat o deducere a TVA-ului.
- 11 După ce reclamantul a fost supus unui control fiscal având ca obiect impozitul pe venitul persoanelor fizice (denumit în continuare „IVPF”) și TVA-ul pentru perioada 2010-2013, autoritatea fiscală locală a calificat livrările în litigiu ca fiind o activitate unică supusă TVA-ului și a stabilit că reclamantul este o persoană impozabilă răspunzătoare pentru îndeplinirea obligațiilor de TVA aferente (tuturor) livrărilor în cauză. În consecință, prin decizia din 3 noiembrie 2015 de aprobare a raportului de control, IFS Vilnius a confirmat TVA-ul suplimentar calculat în raportul de control și sumele conexe (dobânzile de întârziere și amenda).
- 12 După examinarea unei plângeri referitoare la această decizie a autorității fiscale locale, pârâtul a confirmat, prin decizia din 3 martie 2016, decizia IFS Vilnius. Obiecțiile reclamantului au fost de asemenea respinse prin decizia Mokestinijų ginčų komisija (Comisia pentru litigii fiscale) din 18 iulie 2016 și prin hotărârea Vilniaus apygardos administracinis teismas (Tribunalul Administrativ Regional din Vilnius), care este atacată cu recurs.
- 13 Trebuie observat în mod special că, atunci când a calculat TVA-ul datorat, autoritatea fiscală locală a recunoscut din oficiu dreptul reclamantului la deducerea TVA-ului aferent facturilor cu TVA întocmite de Konsela UAB și a calculat sumele datorate cu titlu de TVA contestate după deducerea TVA-ului pentru achiziționarea (construirea) clădirilor menționate anterior.

Prezentarea motivării trimiterii preliminare

- 14 În împrejurări precum cele din prezenta cauză, se ridică în primul rând problema dacă trebuie să se considere că persoana impozabilă căreia îi revin obligațiile respective este doar reclamantul sau ambii participanți la activitatea comună, și anume activitatea comună/parteneriatul (reclamantul și partenerul său de afaceri împreună). În speță, autoritatea fiscală locală și pârâtul nu au analizat și nu au verificat existența efectivă a activității comune.

„Caracterul independent” al activității unui participant la activitatea comună

- 15 Legea privind TVA-ul, care este aplicabilă raporturilor juridice aflate în discuție, a fost adoptată în dreptul național, printre altele, pentru punerea în aplicare a Directivei TVA, care prevede la articolul 193 că TVA-ul se plătește de orice persoană impozabilă ce efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii impozabilă.

- 16 Curtea de Justiție a afirmat că articolul 9 alineatul (1) din Directiva TVA dă noțiunii „persoană impozabilă” o definiție largă, axată pe independența în desfășurarea unei activități economice, în sensul că toate persoanele fizice sau juridice, atât publice, cât și private, precum și entitățile lipsite de personalitate juridică, dar care, în mod obiectiv, îndeplinesc criteriile care figurează în această dispoziție trebuie considerate ca fiind impozabile în scopuri de TVA (Hotărârea din 12 octombrie 2016, Nigl și alții, C-340/15, punctul 27).
- 17 În conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Directiva TVA, unul dintre atributele necesare ale unei persoane impozabile este caracterul independent al activității sale economice, care este necesar să fie stabilit prin verificarea aspectului dacă persoana în cauză își desfășoară activitățile în nume propriu, în contul său și pe proprie răspundere, precum și dacă suportă riscul economic legat de desfășurarea acestor activități (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 27 ianuarie 2000, Heerma, C-23/98, punctul 18; Hotărârea din 18 octombrie 2007, van der Steen, C-355/06, punctul 23; și Hotărârea din 29 septembrie 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, punctul 34). Caracterul independent al activității trebuie să fie stabilit ținând seama de criteriile enumerate la punctele 34 și 35 din Hotărârea din 29 septembrie 2015, Gmina Wrocław, C-276/14.
- 18 Faptul că autoritatea fiscală nu a infirmat împrejurările legate de contractul privind activitatea comună menționat anterior și că dosarul nu conține date care să infirme aceste împrejurări generează îndoieli privind acceptarea aspectului că reclamantul a desfășurat o activitate economică „în mod independent” în sensul Directivei TVA. Astfel:
- (1) după cum reiese, de exemplu, din contractul privind activitatea comună menționat anterior, bunurile comune produse și obligațiile asumate în cursul activității au fost împărțite între participanți în conformitate cu o metodă stabilă, ceea ce înseamnă că, întrucât existența activității comune nu a fost infirmată, probabil nu există motive să se considere că reclamantul a furnizat bunurile în litigiu acționând exclusiv pe propriul risc economic;
- (2) întrucât autoritatea fiscală nu a contestat și chiar a confirmat în esență faptul că reclamantul a decis împreună cu partenerul său de afaceri cu privire la aspectele legate de achiziționarea, producerea (construirea) și vânzarea bunurilor imobile aflate în discuție și având în vedere că dosarul nu conține informații în sens contrar, trebuie să se concluzioneze că nu se poate considera nici că reclamantul a luat în mod independent decizii referitoare la bunurile furnizate în cursul activității în litigiu;
- (3) dat fiind că autoritatea fiscală a calificat venitul – și anume, în esență, contraprestația pentru bunurile imobile vândute – ca fiind supus IVPF astfel cum a fost primit atât de reclamant, cât și de partenerul său de afaceri, se poate spune că venitul respectiv din livrările contestate nu este al reclamantului;

(4) în împrejurări precum cele din speță, simplul fapt că reclamantul a fost înregistrat în registrul bunurilor imobile ca proprietar al bunurilor imobile în litigiu și a încheiat contractele de vânzare-cumpărare nu indică în sine că acesta a luat decizii în mod independent asupra livrărilor în litigiu;

(5) de asemenea, trebuie să se considere că, întrucât împrejurările menționate anterior privind implicarea partenerului de afaceri nu au fost infirmate, nu se poate recunoaște în mod automat că reclamantul a decis în mod independent în legătură cu transferul dreptului de a dispune de bunuri, și anume asupra livrării bunurilor [articolul 14 alineatul (1) din Directiva TVA] către cumpărători.

- 19 În asemenea împrejurări, pare rezonabil să se aprecieze că – presupunând în acest stadiu al examinării cauzei că livrările în litigiu trebuie considerate ca fiind o activitate economică supusă TVA-ului – criteriile pentru stabilirea persoanei impozabile prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din Directiva TVA pot fi îndeplinite în mod obiectiv de reclamant și de partenerul său de afaceri, care au acționat împreună în temeiul contractului privind activitatea comună, dar nu de către reclamant în mod individual. Prin urmare, este necesar să se considere că, în conformitate cu articolul 193 din Directiva TVA, este posibil ca reclamantul să nu poată fi considerat ca fiind singurul responsabil pentru obligațiile cu titlu de TVA generate de livrările în litigiu.
- 20 Pe de altă parte, astfel cum reiese din dosar, doar reclamantul a fost implicat în relațiile cu terții, inclusiv în ceea ce privește livrările în litigiu: parcela de teren a fost achiziționată, autorizația de construcție a fost eliberată și contractul de lucrări a fost încheiat în numele său; el a încheiat contractele de vânzare-cumpărare pentru clădirile menționate anterior și pentru parcelele de teren corespunzătoare în numele său, iar în contractele respective nu s-a făcut referire la contractul privind activitatea comună, astfel încât se poate aprecia în mod rezonabil că acei cumpărători implicați în livrările în litigiu nu au avut cunoștință despre partenerul de afaceri. Altfel spus, acțiunile legate de construirea și vânzarea clădirilor au fost realizate de fapt exclusiv de reclamant, în timp ce partenerul de afaceri în esență numai a cofinanțat achiziționarea parcelei de teren.
- 21 Trebuie observat că, potrivit Curții de Justiție, este deosebit de important pentru aplicarea uniformă a Directivei TVA ca noțiunea „persoană impozabilă”, definită în titlul III din cuprinsul său, să primească o interpretare autonomă și uniformă (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2014, Skandia Sverige, C-7/13, punctul 23).
- 22 Prin urmare, este oportun să se adreseze Curții de Justiție prima întrebare preliminară.

Repartizarea obligațiilor fiscale între participanții la activitatea comună

- 23 În cazul în care Curtea de Justiție va stabili că, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) și cu articolul 193 din Directiva TVA, ambii participanții la activitatea comună, iar nu doar reclamantul, trebuie considerați totuși ca fiind

persoană impozabilă responsabilă pentru obligațiile aflate în discuție, se ridică problema modului în care ar trebui repartizate obligațiile fiscale.

- 24 Astfel, după cum am arătat deja, potrivit normei generale prevăzute în dreptul național, doar persoanele fizice și juridice și, de asemenea, organismele de plasament colectiv menționate mai sus sunt recunoscute ca persoane impozabile în Republica Lituania. Dispozițiile naționale relevante pentru raporturile juridice aflate în discuție nu prevăd că persoanele fizice care acționează în temeiul unui contract privind activitatea comună trebuie considerate ca fiind o singură persoană impozabilă în sensul dispozițiilor Legii privind TVA-ul; mai mult, ele nu prevăd că numai una dintre aceste persoane fizice este responsabilă pentru toate obligațiile asociate cu activitatea economică (taxabilă) comună atunci când bunurile sunt livrate fără emiterea unei facturi cu TVA, precum în prezenta cauză.
- 25 Totuși, chiar dacă în speță activitatea comună/parteneriatul care nu are personalitate juridică potrivit dreptului național îndeplinește criteriile pentru stabilirea persoanelor impozabile prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din Directiva TVA, normele naționale menționate anterior nu trebuie să anuleze obligația participanților la activitatea comună respectivă de a plăti TVA-ul corespunzător.
- 26 Se impune adoptarea punctului de vedere potrivit căruia, atunci când nu există dispoziții legale (speciale) aplicabile, în cazul unei activități economice supuse TVA-ului efectuate de persoane fizice ca activitate comună, TVA-ul pentru livrările de bunuri care intră în sfera activității în cauză și sunt realizate fără emiterea unei facturi cu TVA trebuie calculat și plătit de fiecare participant la această activitate în proporțiile corespunzătoare.
- 27 În ceea ce privește proporțiile respective, trebuie observat că TVA-ul se calculează asupra bazei de impozitare care, în conformitate cu norma generală, este contravaloarea totală care a fost sau care urmează să fie obținută din partea cumpărătorului de furnizorul de bunuri sau de servicii. Întrucât baza de impozitare se constituie din contraprestația primită efectiv, iar administrația fiscală nu poate încasa cu titlu de TVA un quantum mai mare decât cel pe care l-a colectat persoana impozabilă (Hotărârea din 6 decembrie 2018, Tratave, C-672/17, punctul 29), este necesar să se considere că în prezenta cauză participanților la activitatea comună le revin obligații legate de TVA în limita cotelor din contraprestație primite, care se calculează asupra bazei de impozitare.
- 28 În consecință, este de asemenea oportun să se adreseze Curții de Justiție prima parte a celei de a doua întrebări preliminare.

Aplicarea articolului 287 din Directiva TVA

- 29 De asemenea, în speță este relevantă problema aplicării articolului 71 alineatul (2) din Legea privind TVA-ul, mai precis aspectul dacă, în împrejurări precum cele din prezenta cauză, pragul cifrei de afaceri anuale (pentru 12 luni) prevăzut de această dispoziție, a cărui depășire implică, potrivit dreptului național, obligația

înregistrării ca plătitor de TVA și obligația de a calcula și de a plăti TVA-ul, se aplică (1) în mod colectiv participanților la activitatea comună (fiind calculat în funcție de veniturile totale din activitatea comună) sau (2) în mod individual fiecărui participant la activitatea comună (fiind calculat în funcție de veniturile obținute în mod individual de fiecare participant la activitatea comună).

- 30 Articolul 287 alineatul (11) din Directiva TVA prevede că statele membre care au aderat după 1 ianuarie 1978 pot scuti persoanele impozabile a căror cifră de afaceri anuală nu depășește, în cazul Lituaniei, suma de 29 000 EUR. Trebuie observat că Decizia de punere în aplicare 2011/335/UE a Consiliului din 30 mai 2011 a majorat provizoriu suma menționată la 45 000 EUR.
- 31 Este de remarcat în această privință că, după cum reiese din considerentul (5) al Directivei TVA, un sistem privind TVA-ul atinge cel mai înalt grad de simplitate și neutralitate atunci când taxa este percepută într-un mod cât mai general posibil. Acest lucru pare să sugereze că atunci când, în împrejurări precum cele din speță, activitatea comună/parteneriatul (participanții la activitatea comună în mod colectiv) constituie o persoană impozabilă în sensul articolului 9 alineatul (1) din Directiva TVA, se impune ca obligațiile concrete ale fiecăruia dintre participanți să fie stabilite ținând seama de pragul cifrei de afaceri anuale, stabilit la articolul 287 din Directiva TVA, în raport cu întinderea întregii activități comune (în funcție de cifra de afaceri indicată la articolul 288 din Directiva TVA), independent de modul în care veniturile obținute din activitatea respectivă sunt împărțite între participanți.
- 32 Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor din dreptul național, activitățile comune/parteneriatele, care nu au personalitate juridică, nu sunt considerate persoane impozabile. În plus, după cum reiese din practica administrativă, în cazul în care o livrare taxabilă este efectuată de soți care furnizează bunuri aflate în proprietatea lor comună, ei sunt considerați ca fiind persoane impozabile distincte și cifra lor de afaceri în sensul dispozițiilor naționale aliniate cu articolul 287 din Directiva TVA și/sau de transpunere a acestuia este evaluată separat: un soț este scutit de obligația de a plăti TVA atunci când cota din livrare care poate fi atribuită acestuia nu depășește pragul cifrei de afaceri menționat anterior, chiar dacă furnizarea în comun realizată de soți a depășit pragul respectiv.
- 33 În consecință, a doua parte a celei de a doua întrebări trebuie de asemenea adresată Curții de Justiție.